

## פרק 87

### מודעות נהנתנית

יום חמישי, 16 באפריל, 1992.

בית הספר היה כמעט נטוש כעת, תשע-עשיריות מהתלמידים חזרו הביתה לחופשת חג הפסחא, כמעט כל מי שהכירה לא היה. סוזן נשארה משום שהדודה-רבא שלה הייתה עסוקה, גם רון נשאר מסיבות שלא ידעה - אולי משפחת וויזלי ענייה עד כדי כך שלהאכיל את כל הילדים לשבוע נוסף זה עול משמעותי? אבל הכל היה בסדר בסוף, משום שרון וסוזן היו בערך היחידים שנותרו שעדיין דיברו איתה. (לפחות מאלה שהיא רצתה לדבר איתם. לבנדר הייתה נחמדה אליה, וטרייסי הייתה, אמ, טרייסי, אבל לבלות שעה פנויה עם אף אחת מהן זה לא מרגיע; ובכל מקרה, שתיהן לא נשארו לחופשת הפסחא.)

אם היא לא יכולה ללכת הביתה - והיא לא יכולה ללכת הביתה, שיקרו להורים שלה ואמרו להם שיש לה אבעבועות זוהרות - אז טירת הוגוורטס כמעט-ריקה זה הדבר השני הכי טוב.

היא אפילו יכולה לבקר בספריה בלי שאנשים יבהו בה, משום שלא היו שיעורים ואף אחד לא ניסה לעשות שיעורי בית.

תהיה זו טעות לחשוב שהרמיוני טיילה במסדרונות ובכתה כל היום. הו, היא בכתה הרבה ביומיים הראשונים, כמובן, אבל יומיים זה מספיק. היו חלקים בספרים של הארי שדיברו על זה שאפילו אנשים ששותקו בתאונות דרכים לא היו אומללים כמו שציפו, שישה חודשים לאחר מכן, בדיוק כמו שזוכי לוטו לא היו מאושרים כמו שציפו. אנשים התאימו את עצמם, רמת האושר שלהם חזרה לנקודה הקבועה, החיים המשיכו.

צל נפל על הרמיוני הקוראת והיא הסתובבה, השרביט שהוסתר בחיקה עולה ישר אל פניו המופתעות של -

"סליחה!" אמר הארי פוטר, מרים במהירות את כפות ידיו להראות שידו השמאלית ריקה, וידו הימנית מחזיקה בנרתיק קטיפה אדומה קטן. "סליחה. לא התכוונתי להבהיל אותך."

השתררה שתיקה איומה, פעימות הלב שלה מתגברות וכפות ידיה מתחילות להזיע, כשהארי פוטר פשוט הביט בה. היא כמעט רצתה לדבר איתו, בבוקר הראשון של שארית חייה; אבל כשירדה לארוחת הבוקר הארי פוטר נראה כל כך נורא - אז היא לא התיישבה לידו בשולחן ארוחת הבוקר, פשוט אכלה בשקט בבועה של אף-אחד-לא-יושב לידה, וזה היה נורא, אבל הארי לא בא אליה, והיא... פשוט לא דיברה איתו מאז. (לא קשה להימנע מכולם, אם את נמנעת מחדר המועדון של רייבנקלו, ובורחת משיעורים לפני שמישהו מספיק לדבר איתך.)

ומאז היום ההוא היא תהתה מה הארי חושב עליה עכשיו - אם הוא שונא אותה בגלל שגרמה לו לאבד את כל כספו - או אם הוא באמת מאוהב בה וזו הסיבה שעשה זאת - או אם וויתר על התקווה שתעמוד בקצב שלו משום שהיא לא יכולה להפחיד סוהרסנים - היא לא יכולה להתמודד איתו עכשיו, פשוט לא. עברו עליה לילות ללא שינה במחשבה מה הארי חושב עליה עכשיו, והיא פחדה, והיא נמנעה מהילד שבזבז את כל כספו כדי להציל אותה, והיא היתה דבר נורא, בזוי וכפוי טובה ואדם איום -

ואז עיניה ירדו מטה וראו שהארי הכניס את ידו לנרתיק הקטיפה האדומה והוציא ממתק עטוף בנייר אדום בצורת לב, והמוח שלה נמס כמו שוקולד שהושאר בשמש.

"עמדתי לתת לך עוד מרחב," אמר הארי פוטר, "אלא שקראתי על התיאוריות של קריטץ' על הדוניסטיות ועל איך לאמן את היונה הפנימית שלך ואיך משוברים מידיים קטנים, חיוביים ושליילים, שולטים בסתר ברוב מה שאנחנו באמת עושים, וחשבתי שיכול להיות שאת נמנעת ממני משום שלראות אותי גורם לך לחשוב על דברים שמרגישים כמו קישורים שליליים, ואני ממש לא רוצה לתת לזה להימשך עוד בלי לעשות עם זה משהו, אז לקחתי שקית שוקולדים מהתאומים וויזלי ואני הולך לתת לך אחד כל פעם שאת רואה אותי כחיזוק חיובי אם זה בסדר מבחינתך –"

"תנשום, הארי," אמרה הרמיוני בלי לחשוב.

הייתה זו המילה הראשונה שאמרה לו מאז יום המשפט.

השניים הביטו זה בזה.

הספרים הביטו בהם מהמדפים מסביבם.

הם הביטו זה בזה זמן מה נוסף.

"את אמורה לאכול את השוקולד," אמר הארי, מושיט את הממתק בצורת הלב כמו מתנה ליום האהבה. "אלא אם פשוט לקבל שוקולד זה מספיק בתור חיזוק חיובי, ובמקרה כזה את בטח צריכה לשים אותו בכיס שלך או משהו."

היא ידעה שאם תנסה לדבר שוב היא תיכשל, אז היא לא ניסתה.

ראשו של הארי נשמט מעט. "האם את שונאת אותי עכשיו?"

"לא!" היא אמרה. "לא, אל תחשוב ככה, הארי! פשוט – פשוט – פשוט הכל!" היא הבינה שהשרביט שלה עדיין מופנה כלפי הארי, והיא הנמיכה אותו. היא ניסתה מאוד לא לפרוץ בדמעות. "הכל!" היא חזרה, ולא הצליחה למצוא משהו טוב יותר לומר, אף על פי שהייתה משוכנעת שהארי רצה להגיד לה להיות ספציפית.

"אני חושב שאני מבין," אמר הארי בזהירות. "מה את קוראת?"

לפני שהספיקה לעצור אותו, הארי התכופף מעל שולחן הספרייה לראות את הספר שקראה, מטה את ראשו לפני שהספיקה לחשוב להזיז את הספר –

הארי בהה בדף הפתוח.

"הקוסמים העשירים בעולם ואיך הם נהיו כאלה," קרא הארי את כותרת הספר מהשוליים העליונים. "מספר ששים וחמש, סר גארט', בעלים של חברת תחבורה שניצחה במלחמות היבוא-יצוא של המאה ה-19... מונופול על OT3... אני מבין."

"אני מניחה שאתה הולך לומר לי שאני לא צריכה לדאוג לשום דבר ושאתה תסדר את הכל?" זה יצא חריף יותר ממה שהתכוונה, והיא הרגישה עוד דקירת אשמה על כך שהיא אדם נורא.

"נה," אמר הארי, נשמע עולץ בצורה מוזרה. "אני יכול לדמיין את עצמי בנעליים שלך מספיק טוב כדי לדעת שאם את היית משלמת מלא כסף כדי להציל אותי, אני הייתי מנסה להחזיר לך. הייתי יודע שזה מטופש במובן מסוים, ועדיין הייתי מנסה להחזיר לך הכל בעצמי. אין שום סיכוי שאני לא אבין את זה, הרמיוני."

פניה של הרמיוני התכווצו והיא הרגישה לחות בזוויות עיניה.

"עם זאת, תני לי להזהיר אותך," הארי המשיך, "אני עשוי לפתור את החוב ללוציוס בעצמי אם אמצא דרך לעשות את זה לפניך, יותר חשוב לסדר את זה כמה שיותר מהר מאשר מי מאיתנו מסדר את זה. משהו מעניין בינתיים?"

שלושה-רבעים ממנה רצו במעגלים והתנגשו בעצים כשניסתה להבין את ההשלכות של מה שהארי אמר כרגע (האם הוא עדיין מכבד אותה כגיבורה? או שזה אומר שהוא חושב שהיא לא יכולה לעשות את זה בעצמה?) ובינתיים חלק הרבה יותר הגיוני מהרמיוני דפדף בספר לעמוד 37 שבו היה הדבר המבטיח ביותר שראתה עד כה (אם כי בדמיון שלה היא תמיד עשתה את זה בעצמה והפתיעה לגמרי את הארי) -

"חשבתי שזה נראה מעניין למדי," אמר קולה.

"מספר ארבע עשרה, 'קרוזייר', שם אמיתי לא ידוע," קרא הארי. "וואו, זה... כובע המגבעת המשובץ הצעקני ביותר שראיתי מימי. עושר, לפחות שש מאות אלף אוניות... אז בערך שלושים מיליון פאונד, לא מספיק להפוך מוגל למפורסם, אבל טוב מספיק בשביל אוכלוסיית הקוסמים הקטנה, אני מניח. על פי השמועה, השם הבדוי המודרני של ניקולס פלאמל בן השש-מאות, הקוסם היחיד שהידוע בכך שהצליח בתהליך האלכימי המסובך להפליא של יצירת אבן החכמים, שמאפשרת הפיכה של מתכות בסיסיות לזהב או לכסף... בנוסף לסם החיים שמאריך בלי הגבלה את הנעורים והבריאות של המשתמש... אממ, הרמיוני, זה נראה כמו זיוף ברור."

"קראתי עוד איזכורים לניקולס פלאמל," אמרה הרמיוני. "עלייתן ונפילתן של אומנויות האופל טוען שהוא אימן בסתר את דמבלדור להילחם בגרינדלוולד. יש הרבה ספרים שמתייחסים לסיפור הזה ברצינות, לא רק הספר הזה... אתה חושב שזה טוב מכדי להיות אמיתי?"

"לא, ברור שלא," אמר הארי. הארי משך את הכיסא שלידה והתיישב במקומו הקבוע לימינה, כאילו מעולם לא עזב; היא נאלצה לבלוע קול שעלה בגרונה. "הרעיון של 'טוב מכדי להיות אמיתי' הוא לא היסק סיבתי, היקום לא בודק האם התוצאה של המשוואות 'טובה מדי' או 'רעה מדי' לפני שהוא מתיר אותה. אנשים חשבו פעם שמטוסים וחיסונים לאבעבועות שחורות זה טוב מכדי להיות אמיתי. מוגלגים גילו דרכים להגיע לכוכבים אחרים בלי להשתמש בקסם, ואת ואני יכולים להשתמש בשרביטים שלנו בשביל לעשות דברים שפיזיקאים מוגלגים חושבים שהם בלתי אפשריים פשוטו כמשמעו. אני אפילו לא יכול לדמיין מה חוקי הקסם האמיתיים יוכלו לעשות."

"אז מה הבעיה אם כך?" הרמיוני שאלה. הקול שלה נשמע רגיל יותר באוזניה כעת.

"טוב..." אמר הארי. הילד הושיט את ידו מעל זרועה המושטת, גלימותיו מתחככות בשלה, ונקש באצבעו על אילוסטרציה של אבן מאירה באור אדום מאיים ונוטפת נוזל ארגמני. "הבעיה הראשונה היא שאין סיבה הגיונית שאותו חפץ יהפוך עופרת לזהב וגם ייצר סם שישאיר מישהו צעיר. אני תוהה אם יש לזה שם רשמי בספרות? משהו כמו 'אפקט ההעלאה לאחת עשרה', אולי? אם כולם יכולים לראות פרח, את לא יכולה לומר שפרחים הם בגודל של בתים. אבל אם את מאמינה בצלחות מעופפות, את יכולה לומר שחללית האם היא בגודל של עיר, או בגודל של הירח, משום שאיש לא יכול לראות אותה בכל מקרה. דברים ניתנים לצפייה חייבים להיות מאולצים על ידי הראיות, אבל כשמישהו ממציא סיפור, הוא יכול לעשות את הסיפור קיצוני כמה שהוא רוצה. אז אבן החכמים נותנת לך כמות אינסופית של זהב וגם חיי נצח, לא משום שיש תגלית קסומה אחת שתייצר את שתי ההשפעות הללו, אלא משום שמישהו המציא סיפור על משהו סופר-שמח."

"הארי, יש הרבה דברים בקסם שהם לא הגיוניים," היא אמרה.

"מסכים", אמר הארי. "אבל הרמיוני, הבעיה השנייה היא שאפילו קוסמים לא מטורפים מספיק כדי להתעלם באגביות מההשלכות של זה. כולם ינסו לגלות מחדש את הנוסחה לאבן החכמים, מדינות שלמות ינסו ללכוד את הקוסם בן האלמוות ולהוציא ממנו את הסוד -"

"זה לא סוד." הרמיוני הפכה דף, מראה להארי את התרשימים. "ההוראות בדף הבא. זה פשוט כל כך קשה שרק ניקולס פלאמל עשה את זה."

"אז מדינות שלמות ינסו לחטוף את פלאמל ולהכריח אותו לעשות עוד אבנים. באמת, הרמיוני, אפילו קוסמים לא ישמעו על חיי נצח, ו, ו, "הארי פוטר עצר, הרהיטות שלו מכזיבה אותו, "ופשוט ימשיכו כרגיל. בני אנוש הם משוגעים, אבל הם לא עד כדי כך משוגעים!"

"לא כולם חושבים כמך, הארי." יש לו נקודה, אבל... כמה אזכורים שונים של ניקולס פלאמל היא מצאה? מעבר ל-הקוסמים העשירים בעולם ול-עלייתן ונפילתן של אומנויות האופל, היה גם סיפורים מזמנים עתיקים קמעה ואת ביוגרפיות של המפורסמים בצדק..."

"בסדר, פרופסור קווירל היה חוטף את הפלאמל הזה. זה מה שאדם רשע או אדם טוב או פשוט אדם אנוכי יעשה אם הוא חושב כמו שצריך. המורה להתגוננות מכיר הרבה סודות והוא לא היה מפספס את זה." הארי נאנח והרים את מבטו; היא עקבה אחריו, אבל כנראה שפשוט הביט בספריה, שורות על גבי שורות של מדפי ספרים. "אני לא רוצה להתערב בפרויקט שלך," אמר הארי, "ואני בהחלט לא רוצה לרפות את ידיך, אבל... בכנות, הרמיוני, אני לא בטוח שתמצאי רעיונות טובים לעשות כסף בספר כזה. כמו בבדיחה שאומרת שאם כלכלן רואה שטר של עשרים פאונד על הרצפה, הוא לא יטרח להרים אותו, משום שאם הוא היה אמיתי, משהו אחר כבר היה מרים אותו. כל דרך להרוויח הרבה כסף שכולם מכירים ברמה שבה היא נמצאת בספרים כאלה... את מבינה מה אני אומר? לא יכול להיות שכולם יכולים להרוויח אלף אוניות בחודש בשלושה צעדים פשוטים, אחרת כולם היו עושים את זה."

"אז? זה לא יעצור אותך," אמרה הרמיוני, קולה נהיה גס שוב. "אתה עושה דברים בלתי אפשריים כל הזמן, אני מתערבת שעשית משהו בלתי אפשרי בשבוע שעבר ולא טרחת לספר לאף אחד."

(השתררה שתיקה קצרה, שהייתה בדיוק באורך של שתיקה שהיית שותק לו נלחמת בעין-הזעם מודי בדיוק לפני שמונה ימים וניצחת, לו רק העלמה גרינג'ר הייתה יודעת.)

"לא בשבעת הימים האחרונים, לא," אמר הארי. "תראי... חלק מהטריק בלעשות את הבלתי אפשרי הוא לבחור אילו דברים בלתי אפשריים את מנסה לעשות, ולנסות רק כשיש לך יתרון מיוחד. אם יש שיטה להרוויח כסף בספר הזה שנשמעת קשה לקוסם, אבל קלה אם נשתמש במק פלוס הישן של אבא, אז יש לנו תוכנית."

"אני יודעת את זה, הארי," אמרה הרמיוני, קולה רועד רק מעט. "ניסיתי לראות אם יש פה משהו שאני יכולה להבין איך לעשות. חשבתי, אולי החלק הקשה בליצור את אבן החכמים הוא שהמעגל האלכימי צריך להיות סופר מדויק, ואני אוכל לעשות את זה כמו שצריך אם אשתמש במיקרוסקופ מוגלגי -"

"זה מבריק, הרמיוני!" הילד הוציא במהירות את השרביט שלו ואמר "קוויטוס", ואז המשיך אחרי שהרעשים הקטנים של הספרים הפרועים יותר גוועו. "אפילו אם אבן החכמים היא רק מיתוס, אותו הטריק יכול לעבוד בדברים אלכימיים קשים אחרים -"

"טוב, זה לא יכול לעבוד," אמרה הרמיוני. היא טסה ברחבי הספרייה למצוא את הספר היחיד על אלכימיה שלא היה באגף הספרים האסורים. ואז - היא זכרה את האכזבה המוחצת, כל התקווה הפתאומית מתאדה כמו אד. "משום שכל המעגלים האלכימיים צריכים להיות מדויקים 'עד עובי שערות ילד', זה לא מדויק יותר באלכימיות

מסוימות על פני אחרות. ולקוסמים יש כלמשקפות, ולא שמעתי על לחשים שאתה משתמש בהם בכלמשקפות כדי להגדיל דברים ולעשות אותם במדויק. הייתי צריכה להבין את זה!"

"הרמיוני", אמר הארי ברצינות, כשהחל לחפור שוב בנרתיק הקטיפה האדומה, "אל תענישי את עצמך כשיש לך רעיון מבריק שלא עובד. את צריכה לעבור הרבה רעיונות פגומים כדי למצוא אחד שעובד. ואם תשלחי למוח שלך משוב שלילי בכך שתקמטי את מצחך כשאת חושבת על רעיון פגום, במקום להבין שהצעת-רעיונות זו התנהגות טובה שצריך לעודד את המוח שלך לעשות, מהר מאוד לא תחשבי על רעיונות בכלל." הארי הניח שני שוקולדים בצורת לב ליד הספר. "הנה, קחי עוד שוקולד. בנוסף לזה ממקודם, אני מתכוון. זה כדי לעודד את המוח שלך על כך שייצר אסטרטגיה מועמדת טובה."

"אני מניחה שאתה צודק", אמרה הרמיוני בקול קטן, אבל היא לא נגעה בשוקולד. היא החלה לדפדף לעמוד 167, שם הייתה לפני שהארי נכנס.

(הרמיוני גריינג'ר לא זקוקה לסימניות, כמובן.)

הארי נשען קדימה מעט, ראשו כמעט נוגע בכתפה, מביט בדפים כשהפכה אותם, כאילו יוכל להפיק מידע משמעותי מלראות עמוד למשך רבע שנייה. ארוחת הבוקר לא היתה לפני זמן רב, והיא הייתה מסוגלת לזהות שהארי אכל פודינג בננה לקינוח מהריח הקל של הבל פיו.

הארי דיבר שוב. "אז אחרי שאמרנו את כל זה... ובבקשה תקחי את זה בתור חיזוק חיובי... האם באמת ניסית להמציא דרך לייצור המוני של חיי אלמוות כדי לשלם את החוב שלי ללוציוס מאלפוי?"

"כן", היא אמרה בקול קטן אף יותר. אפילו כשניסתה לחשוב כמו הארי, נראה שהיא עדיין לא קלטה את זה. "אז מה אתה עשית כל הזמן הזה, הארי?"

הארי עשה פרצוף נגעל. "ניסיתי לאסוף ראיות בכל תעלומת מי הפליל את הרמיוני גריינג'ר."

"אני..." הרמיוני הרימה את מבטה להביט בהארי. "לא אני... צריכה להיות זו שפותרת את התעלומה שלי?" זו לא הייתה המחשבה הראשונה שלה, העדיפות הראשונה שלה, אבל עכשיו כשהארי הזכיר זאת...

"זה לא יעבוד במקרה הזה", אמר הארי בנימה מפוכחת. "יש יותר מדי אנשים שידברו איתי ולא איתך... ואני מצטער לומר שחלקם דרשו שאבטיח שלא אדבר עם אף אחד אחר. מצטער, אני לא חושב שאת יכולה לעזור בזה הרבה."

"אוקיי, אני מניחה", אמרה הרמיוני בקול מלא עופרת. "בסדר. אתה תעשה הכל. אתה תאסוף את כל הרמזים ותדבר עם כל החשודים בזמן שאני יושבת פה בספרייה. תגיד לי בסוף אחרי שמתברר שזה היה פרופסור קווירל שעשה את זה."

"הרמיוני..." שאל הארי. "למה כל כך חשוב מי עושה את זה? לא אמור להיות חשוב יותר לפתור את הכל, מאשר מי פותר את זה?"

"אני מניחה שאתה צודק", הרמיוני אמרה. היא הרימה את ידיה ולחצה על עיניה. "אני מניחה שזה כבר לא משנה. כולם הולכים לחשוב - אני יודעת שזו לא אשמתך, הארי, אתה היית - אתה היית טוב, אתה היית ג'נטלמן מושלם - אבל לא משנה מה אעשה, הם כולם יחשבו שאני סתם - מישהי להציל בשבילך." היא עצרה, ואמרה, בקול רועד, "ואולי הם צודקים, הארי."

"רגע, רגע, עצרי שנייה -"

"אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים. אני יכולה לקבל קס"ם בלחשים, אבל אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים."

"יש לי צד אפל מסתורי!" לחשש הארי, אחרי שסובב את ראשו כדי לסרוק את הספרייה. (היה נער אחד בפינה מרוחקת, who did look in their direction occasionally, אבל הוא היה רחוק מכדי לשמוע משהו אפילו בלי מחסום ההשקטה.) "יש לי צד אפל שהוא בהחלט לא ילד, ומי יודע איזה דברים קסומים מטורפים אחרים הולכים לי בראש - פרופסור קווירל טען שאני הופך למי שאני מאמין שאני - זה הכל רמאות, את לא מבינה, הרמיוני? יש סידור שהנהלת בית הספר אירגנה שאני לא אמור לדבר עליו כדי שלילד-שנשאר-בחיים יהיה הרבה יותר זמן ללמוד כל יום, אני מרמה ואת עדיין מנצחת אותי בשיעור לחשים. אני - אני כנראה לא - הילד-שנשאר-בחיים הוא כנראה אפילו לא משהו שאת יכולה לקרוא לו ילד - ואת עדיין מתחרה עם זה. את לא מבינה, אם אנשים לא היו שמים לב אליי, את היית נראית כמו המכשפה החזקה ביותר שנראתה מזה מאה שנה? כשאת יכולה להילחם בשלושה בריונים מבוגרים ממך ולנצח?"

"אני לא יודעת", היא אמרה, לוחצת את ידיה על עיניה שוב. "כל מה שאני יודעת זה - אפילו אם כל זה נכון - איש לעולם לא יראה אותי בתור עצמי, לעולם."

"בסדר", אמר הארי אחרי זמן מה. "אני מבין למה את מתכוונת. במקום זוג החוקרים המפורסם, פוטר וגריינג'ר, זה יהיה הארי פוטר ועוזרת המעבדה שלו. אממ... הנה רעיון. מה אם לא אתרכז בלהרוויח כסף לזמן מה? כלומר, אני לא צריך לשלם את החוב עד שאסיים ללמוד בהוגוורטס. אז את יכולה לעשות את זה בעצמך ולהראות לעולם שעדיין יש לך את זה. ואם במקרה תפצחי את סוד חיי הנצח בדרך, פשוט נקרא לזה בונוס."

המחשבה על הארי שמסתמך עליה למצוא פתרון הרגישה... כמו משא מוחץ של אחריות להפיל על ילדה מסכנה בת שנים עשרה אחרי טראומה, והיא רצתה לחבק אותו על כך שהציע לה דרך לשחזר את הכבוד העצמי שלה כגיבורה, ושזה מה שמגיע לה על שהייתה אדם נורא ושדיברה בחריפות להארי כל הזמן, כשהוא היה חבר טוב יותר מכפי שאי פעם הייתה בשבילו, ושטוב שהוא חושב שהיא עדיין יכולה לעשות דברים, ו...!

"יש משהו רציונלי ומדהים שאתה עושה כשהתודעה שלך מתרוצצת להמון כיוונים שונים?" היא הצליחה לומר.

"הגישה שלי היא בדרך כלל לזהות את הרצונות השונים, לתת להם שמות, לחשוב עליהם בתור אינדיבידואלים נפרדים, ולתת להם להתווכח בראש שלי. עד כה אלה שיש להם קיום עקבי הם צדדי הפלאף, רייבנקלו, גריפינדור וסליט'רין שלי, המבקר הפנימי שלי, והעותקים המדומים שיש לי שלך, של נוויל, של דראקו, של פרופסור מקגונגל, של פרופסור פליטיק, של פרופסור קווירל, של אבא, של אימא, של ריצ'רד פיינמן ושל דאגלס הופשטטר."

הרמיוני שקלה לנסות זאת לפני שההיגיון הבריא שלה הזהיר שזו עשויה להיות העמדת פנים מסוכנת. "יש עותק שלי בתוך הראש שלך?"

"כמובן שיש!" אמר הארי. הילד נראה לפתע הרבה יותר פגיע. "את רוצה לומר שאין עותק שלי שחי בתוך הראש שלך?"

היא כזה, היא הבינה; ולא רק זה, הוא דיבר בדיוק בקול של הארי.

"זה מערער למדי עכשיו כשאני חושבת על זה", אמרה הרמיוני. "כן יש לי עותק שלך שחי בראש שלי. הוא מדבר אליי עכשיו בקול שלך וטוען שזה נורמלי לגמרי."

"טוב," אמר הארי ברצינות. "כלומר, אני לא רואה איך אנשים יכולים להיות חברים בלי זה."

היא המשיכה לקרוא את הספר שלה, ונראה שהארי הסתפק בלקרוא את הדפים מעבר לכתפה.

היא הגיעה עד למספר שבעים, קת'רין סקוט, שכנראה המציאה דרך להפוך חיות קטנות לטארט לימון, כשאזרה סוף סוף את האומץ לדבר.

"הארי?" היא אמרה. (היא נשענה מעט הרחק ממנו כעת, אם כי היא לא הבינה זאת.) "אם יש עותק של דראקו מאלפוי בתוך הראש שלך, זה אומר שאתה חבר של דראקו מאלפוי?"

"טוב..." אמר הארי. הוא נאנח. "כן, התכוונתי לדבר איתך על זה בכל מקרה. הלוואי שהייתי מדבר מוקדם יותר. בכל אופן, איך אני יכול לנסח את זה... השחתתי אותו?"

"למה אתה מתכוון בהשחתתי?"

"פיתיתי אותו לצד האור של הכוח."

הפה שלה נותר פעור.

"את יודעת, כמו הקיסר ודארת' וויידר, אבל הפוך."

"דראקו מאלפוי," היא אמרה. "הארי, יש לך שמץ של מושג -"

"כן."

"איזה מין דברים מאלפוי אמר עליי? מה שהוא אמר שהוא יעשה לי, ברגע שתהיה לו הזדמנות? אני לא יודעת מה הוא אמר לך, אבל דפני גרינגרס אמרה לי מה מאלפוי אומר כשהוא בסלית'רין. אני לא יכולה להעלות את זה על דל שפתיי, הארי! פשוטו כמשמעו, אני לא יכולה לומר את זה בקול!"

"מתי זה היה?" שאל הארי. "בתחילת השנה? האם דפני אמרה מתי זה היה?"

"לא," אמרה הרמיוני. "משום שזה לא משנה מתי זה היה, הארי. כל מי שאומר דברים כאלה - כמו מה שמאלפוי אמר - הוא לא יכול להיות אדם טוב. זה לא משנה למה פיתית אותו, הוא עדיין אדם רקוב, משום שלא משנה מה, אדם טוב לעולם -"

"את טועה," אמר הארי, מביט ישר בעיניה. "אני יכול לנחש מה דראקו איים לעשות לך, משום שבפעם השנייה שפגשתי אותו, הוא דיבר על לעשות את זה לילדה בת עשר. אבל את לא מבינה, ביום שבו דראקו מאלפוי הגיע להוגוורטס, הוא בילה את כל חייו לפני כן כשהוא מגודל על ידי אוכלי מוות. הייתה נדרשת התערבות על טבעית כדי שתהיה לו המוסריות שלך בהינתן הסביבה שלו -"

הרמיוני הנידה בראשה בתקיפות. "לא, הארי. אף אחד לא צריך לומר לך שלפגוע באנשים זה לא בסדר, זה לא משהו שאתה לא עושה בגלל שהמורה אומרת שזה לא בסדר, זה משהו שאתה לא עושה משום - משום שאתה יכול לראות כשאנשים אחרים סובלים, אתה לא מבין, הארי?" הקול שלה רעד כעת. "זה לא - זה לא כלל שאנשים מצייתים לו כמו כללים של אלגברה! אם אתה לא רואה את זה, אם אתה לא מרגיש את זה פה," ידה דפקה על מרכז חזה, לא בדיוק על הלב שלה, אבל זה לא משנה משום שהכל במוח בכל מקרה, "אז פשוט אין לך את זה!"

פתאום היא חשבה שאולי להארי אין את זה.

"יש ספרי היסטוריה שלא קראת", אמר הארי בשקט. "יש ספרים שעדיין לא קראת, הרמיוני, והם עשויים להעניק לך תחושה של פרספקטיבה. לפני כמה מאות שנים – אני חושב שזה בהחלט היה קיים במאה השבע עשרה – היה זה בידור כפרי פופולרי לקחת סל כביסה עם תריסר חתולים חיים –"

"מספיק", היא אמרה.

" – ולצלות אותו על מדורה. סתם חגיגה רגילה. כיף נקי. ואני אתן להם את זה, זה נקי יותר מלשרוף נשים שנחשדו כמכשפות. משום שהאופן שבו אנשים בנויים, הרמיוני, האופן שבו אנשים בנויים להרגיש בפנים –" הארי הניח את ידו על ליבו שלו, במיקום המדויק אנטומית, ואז עצר והזיז את ידו להצביע על ראשו בגובה האוזן, " – הוא שכואב להם כשהם רואים שכואב לחברים שלהם. משהו בתוך חוג הדאגה שלהם, חבר בשבט שלהם. לתחושה הזו יש מתג כיבוי, מתג כיבוי שכתוב עליו 'אויב' או 'זר' או לפעמים 'לא מוכר'. ככה אנשים בנויים, אם הם לא לומדים אחרת. אז, לא, זה לא אומר שדראקו מאלפוי היה לא אנושי או אפילו מרושע בצורה יוצאת דופן, אם הוא גדל להאמין שזה כיף לפגוע באויבים שלו –"

"אם אתה מאמין בזה", היא אמרה בקול לא יציב, "אם אתה יכול להאמין בזה, אז אתה מרושע. אנשים תמיד אחראיים למה שהם עושים. זה לא משנה מה אנשים אומרים לך לעשות, אתה זה שעושה את זה. כולם יודעים את זה –"

"לא נכון! את גדלת בחברה שאחרי מלחמת העולם השנייה, שבה 'רק מילאתי פקודות' במבטא אוסטרי זה משהו שכולם יודעים שהרעים אומרים. במאה החמש עשרה היו קוראים לזה נאמנות מכובדת." קולו של הארי עלה. "את חושבת שאת, שאת פשוט טובה יותר גנטית מכל מי שחי אז? שאם היו מעבירים אותך כתינוקת למאה החמש עשרה בלונדון, היית מבינה לגמרי בעצמך שלשרוף חתולים זה לא בסדר, שלשרוף מכשפות זה לא בסדר, שעבדות זה לא בסדר, שכל ישות תבונית צריכה להיות בחוג הדאגה שלך? את חושבת שהיית מסיימת להבין את זה ביום הראשון שלך בהוגוורטס? איש מעולם לא אמר לדראקו שהוא אחראי באופן אישי להפוך ליותר מוסרי מהחברה שבה גדל. ועל אף זה, נדרשו לו רק ארבעה חודשים להגיע לנקודה שבה יתפוס בת-מוגלים שנופלת מראש בניין." המבט בעיניו של הארי היה יוקד מכפי שאי פעם ראתה. "אני לא סיימתי להשחית את דראקו מאלפוי, אבל אני חושב שהוא התקדם לא רע בינתיים."

הבעיה בזיכרון כל כך טוב היא שהיא כן זכרה.

היא זכרה את דראקו מאלפוי תופס את פרק זרועה, חזק כל כך עד שהייתה לה חבורה לאחר מכן, כשנפלה מגג הוגוורטס.

היא זכרה את דראקו מאלפוי עוזר לה לקום אחרי שקללת המעידה המסתורית ההיא שלחה אותה מועדת לצלחת האוכל של קפטן נבחרת הקווידיץ' של סלית'רין.

והיא זכרה – למעשה, זו הייתה הסיבה שהעלתה את הנושא מלכתחילה – איך הרגישה כששמעה את עדותו של דראקו מאלפוי תחת וריטסרום.

"למה לא אמרת לי את זה?" שאלה הרמיוני, ועל אף ניסיונותיה, קולה עלה בטון. "אם הייתי יודעת –"

"זה לא היה סוד שהייתי חופשי לגלות לך", אמר הארי. "דראקו הוא זה שהיה בסכנה, אם אביו היה מגלה."

"אני לא טיפשה, מר פוטר. מה הסיבה האמיתית שלא רצית לומר לי, ומה באמת עשית עם מר מאלפוי?"



"אה. טוב..." הארי הפר קשר עין, והביט מטה אל השולחן.

"דראקו מאלפוי אמר להילאים תחת וריטסרום שהוא רצה לדעת אם הוא יכול לנצח אותי, אז הוא הזמין אותי לדו-קרב כדי לבחון זאת אמפירית. אלה היו המילים המדויקות שלו על פי התמליל."

"כן," אמר הארי, עדיין לא מביט בעיניה. "הרמיוני גריינג'ר. כמובן שהיא תזכור את הניסוח המדויק. לא משנה אם היא כבולה לכיסא שלה, עומדת למשפט על ניסיון לרצח בפני כל הקסמהדרין -"

"מה באמת עשית עם דראקו מאלפוי?"

הארי התכווץ ואמר, "כנראה לא בדיוק מה שאת חושבת, אבל..."

האימה גדלה וגדלה בתוכה, והתפרצה לבסוף.

"עשית איתו מדע?"

"טוב -"

"עשית איתו מדע? היית אמור לעשות מדע איתי!"

"זה לא היה ככה! זה לא כאילו עשיתי איתו מדע אמיתי! זה היה רק, את יודעת, ללמד אותו פיסות בלתי מזיקות של מדע מוגלגי, כמו פיזיקה בסיסית עם אלגברה וכולי - זה לא כאילו עשיתי איתו מחקר קסום מקורי, כמו שעשיתי איתך -"

"ואני מניחה שלא סיפרת לו עליו, גם כן?"

"אממ, ברור שלא?" אמר הארי. "עשיתי איתו מדע מאז אוקטובר, והוא לא ממש היה מוכן לשמוע עלייך אז -"

תחושת בגידה שאינה ניתנת לביטוי במילים גאתה וגאתה בתוכה, השתלטה על הכל, קולה עולה, עיניה רושפות, אפה שהייתה משוכנעת שהחל לדלוף, הצריבה בגרונה. היא דחפה את עצמה לאחור ונעמדה מהשולחן ולקחה צעד אחורה, כדי להביט מטה אל זה שבגד בה, וקולה כמעט הגיע לצווחה כשצעקה, "זה לא בסדר! אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים באותו הזמן!"

"אה -"

"כלומר, אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים שונים ולא לספר להם אחד על השנייה!"

"אה..." אמר הארי בזהירות. "כן חשבתי על זה, והייתי זהיר מאוד לא לערבב את המחקר שלך עם משהו שעשיתי איתו -"

"היית זהיר," היא הייתה מלחששת את זה אם זה היה מכיל אותיות שורקות.

הארי הרים את ידו, פורע את שער המבולגן, ואיכשהו זה גרם לה לרצות לצרוח עליו אפילו יותר. "העלמה גריינג'ר," אמר הארי, "אני חושב שהשיחה הזו נהייתה מטפורית ברמה שהיא, אממ..."

"מה?" היא צווחה עליו במלוא ריאותיה בתוך מחסום ההשקטה שלהם.

ואז היא הבינה ונעשתה כה אדומה עד שלו היה לה כוח קסם של מבוגרת השיער שלה היה עולה באש ספונטנית.

המבקר היחיד הנוסף בספרייה, הנער הרייבנקלואי שישב בפינה המרוחקת, בהה בשניהם בעיניים פעורות בעודו עושה ניסיון עצוב להסתיר זאת על ידי החזקת ספר קצת מתחת לפניו.

"אוקיי," אמר הארי באנחה קטנה. "אז, אם נזכור היטב שזו הייתה רק מטפורה גרועה, ושמדענים אמיתיים משתפים פעולה אחד עם השני כל הזמן, אני לא חושב שזו הייתה בגידה. מדענים שומרים בסוד פרויקטים שהם עובדים עליהם לעיתים קרובות, You and I are doing research that we're keeping secret, והיו סיבות לא לומר לדראקו מאלפוי במיוחד – הוא לא היה נשאר איתי בכלל בהתחלה, אם היה יודע שאני חבר שלך ולא יריב שלך. ודראקו היה זה שהיה בסיכון אם הייתי אומר למישהו אחר עליו –"

"זה באמת הכל?" היא שאלה. "באמת, הארי? לא רצית לגרום לשנינו להרגיש מיוחדים, כאילו אנחנו היחידים שאתה רוצה להיות איתם והיחידים שזוכים להיות איתך?"

"זו לא הסיבה שאני –"

הארי עצר.

הארי הביט בה.

כל הדם דהר בחזרה לפניה, קיטור אמור היה לצאת מאוזניה, מה שהיה אמור להתיר את הראש שלה לבשר נוזלי שיזרום במורד צווארה, כשהבינה מה בדיוק פלטה.

הארי הביט בה, אימה מוחלטת נשקפת מפניו.

"טוב..." היא אמרה בקול גבוה למדי, "זה... הו, אני לא יודעת, הארי! האם זו רק מטפורה? כשבן משלם מאה אלף אוניות כדי להציל בת מאבדון בטוח, מותר לה לתהות, אתה לא חושב? זה כמו לקנות פרחים, רק, אתה יודע, קצת יותר מזה –"

הארי דחף את עצמו מהשולחן ועשה צעד מועד לאחור, אפילו כשהרים את ידיו וניפנף בהן בפראות. "זו לא הסיבה שעשיתי את זה! עשיתי את זה בגלל שאנחנו חברים!"

"רק חברים?"

הנשימות של הארי החלו להאיץ ולהתקרב להיפר-ונטילציה. "חברים ממש טובים! חברים אקסטרה-מיוחדים! חברים הכי טובים לתמיד, אולי! אבל לא חברים מהסוג הזה!"

"האם עד כדי כך נורא לחשוב על זה?" היא אמרה, קולה נתקע בגרונה. "כלומר – אני לא אומרת שאני מאוהבת בך, אבל –"

"הו, את לא? תודה לאל." הארי הרים את שרוול גלימתו וניגב את מצחו. "תראי, הרמיוני, בבקשה אל תביני לא נכון, אני בטוח שאת בן אדם נפלא –"

היא מעדה צעד לאחור.

"– אבל – אפילו עם הצד האפל שלי –"

"זה הסיפור?" אמרה הרמיוני. "אבל אני - אני לא -"

"לא, לא, אני מתכוון, יש לי צד אפל מסתורי וכנראה עוד דברים קסומים מוזרים שמתרחשים, את יודעת שאני לא ילד רגיל, לא באמת -"

"זה בסדר להיות לא רגיל, היא אמרה, מרגישה מיואשת ומבולבלת יותר ויותר. "אני בסדר עם זה -"

"אבל אפילו אם נשים בצד את כל הדברים הקסומים המוזרים שנותנים לי להיות יותר מבוגר ממה שאני אמור להיות, עדיין לא הגעתי לגיל ההתבגרות ואין הורמונים במחזור הדם שלי והמוח שלי לא מסוגל פיזית להתאהב במישהו. אז אני לא מאוהב בך! אני לא יכול להיות מאוהב בך! למיטב ידיעתי בשלב זה, בעוד שישה חודשים המוח שלי הולך להתעורר ולהחליט להתאהב בפרופסור סנייפ! אה, אני יכול להבין מזה שאת הגעת לגיל ההתבגרות?"

"איפ, אמרה הרמיוני בקול גבוה. היא התנודדה במקומה, ורגע לאחר מכן הארי רץ לצידה ועזר לה לרדת ולשבת על הרצפה, תומך בגופה בידיים איתנות.

האמת היא שהיא כן דידתה למשרד של פרופסור מקגונגל בדצמבר, לא בהפתעה גמורה מכיוון שכבר קראה את מה שצריך לקרוא, אבל עדיין בתחושת בחילה מסוימת, וגילתה בהקלה גדולה שלמכשפות יש לחשים להתמודד עם אי-הנוחות ומה הארי חושב לעצמו שהוא שואל ילדה תמימה ומסכנה שאלה כזו -

"תראי, אני מצטער, אמר הארי בפראות. "אני באמת לא מתכוון לרוב הדברים כמו שהם נשמעים! אני בטוח שכל מי שיסתכל מבחוץ על כל המצב ויציע סיכויי הימורים על עם מי אתחתן בסוף ישייך לך הסתברות גבוהה יותר מכל אחד אחר שאני יכול לחשוב עליו -"

האינטליגנציה שלה, שבקושי החלה לאסוף את עצמה בחזרה, התפוצצה במטר של ניצוצות ולהבות.

"- אם כי לא בהכרח הסתברות של יותר מחמישים אחוז, כלומר, במבט מבחוץ יש הרבה אפשרויות אחרות, ומי שאני מחבב לפני שהגעתי לגיל ההתבגרות זו לא דיאגנוסטיקה חזקה במיוחד למי שאהיה איתו בעוד שבע שנים - אני לא רוצה להישמע כאילו אני מבטיח משהו -"

הגרון שלה השמיע סוג של קולות גבוהים ומוזרים והיא לא הקשיבה בדיוק למה. כל היקום שלה הצטמצם לקולו הנורא של הארי.

"- וחוף מזה קראתי על פסיכולוגיה אבולוציונית, ו... אממ... יש כל מיני השערות שגבר אחד ואישה אחת שחיים באושר ועושר עד עצם היום הזה, זה יותר היוצא מן הכלל מאשר הכלל, ובשבטי ציידים-לקטים זה היה יותר להישאר ביחד שנתיים או שלוש כדי לגדל ילד בשלבים הכי פגיעים שלו - ובהתחשב בכמה אנשים גומרים אומללים נורא בנישואים מסורתיים, זה נראה מסוג הדברים שמצריכים חשיבה מחודשת מתוחכמת - במיוחד אם באמת נפתור את עניין חיי הנצח -"

---

טאנו וולפה, מהשנה החמישית ברייבנקלו, נעמד לאיטו מהשולחן בספרייה לידו ישב, ממנו ראה את גריינג'ר בורחת מהספרייה ביפחות. הוא לא שמע את הוויכוח, אבל ברור שהוא היה אחד מאלה.

לאט ובברכיים רועדות, טאנו ניגש לילד-שנשאר-בחיים, שבהה לכיוון דלתות הספרייה, שעדיין רעדו מהכוח שבו נטרקו.

טאנו לא רצה במיוחד לעשות זאת, אבל הארי פוטר *כן* מויין לרייבנקלו. הילד-שנשאר-בחיים היה, טכנית, חברו לבית רייבנקלו.

וזה אומר שיש קוד.

הילד-שנשאר-בחיים לא אמר כלום כשטאנו התקרב אליו, אבל המבט שלו לא היה ידידותי.

טאנו בלע את רוקו, הניח יד על כתפו של הארי פוטר, ודקלם, קולו נשבר רק מעט, "מכשפות! לך תבין, הא?"

"הסר את ידך לפני שאשליך אותה אל החושך החיצון."

דלתות הספרייה נטרקו שוב לאחר עזיבה נוספת.